

[Christophersen]

man har lukket muligheden for en holdbar indkomspolitik, hvad man jo rent faktisk har, ja, hvad er der så tilbage? Så er der skatteforhøjelser, så er der afgiftsforhøjelser. Er der nogen i denne sal, der er i tvivl om, hvor de fører os hen? Giver de større optimisme, giver de flere investeringer, mere beskæftigelse? Nej, det gør de ikke. De vil tværtimod virke så brutale, at også andre og mindre følsomme medlemmer af regeringen end de to, jeg har talt om, vil føle sig yderst ilde berørt over konsekvenserne, når man senest om 7 måneders tid må fortsætte ad den vej.

Jeg har selvfølgelig også bedt om ordet, fordi statsministeren har gjort nogle bemærkninger om begrebet samarbejde og citeret mig for noget, jeg i øvrigt slet ikke har sagt, men for noget, Jyllands-Posten har sat øverst på en artikel som overskrift: »Venstre vil vælte regeringen«. Vi vil gerne have en anden regering, det ved statsministeren, for det holdt vi jo et valg om for ikke engang et års tid siden. Selvfølgelig vil vi da ikke have en socialdemokratisk regering, vi vil hellere have en liberal regering. Men det, vi har sagt, det, vi har sagt meget klart om vores holdning til den nuværende regering, er, at vi tror ikke, at den kan løse den opgave, den er konfronteret med. Den er øjensynlig ikke i besiddelse af et politisk mod og en politik, som er i stand til at løse problemerne. Derfor har vi ingen tillid til den politik, der er ført indtil nu. Jeg vil da godt læse, hvad jeg sagde på venstres landsmøde om alt det. Jeg sagde såmænd meget enkelt, at da det kom til stykket, vejede den socialdemokratiske ideologi tungere til end hensynet til Danmark, og det har vi taget til efterretning. Vi har taget det til efterretning, fordi det var ganske klart. SV-regeringen aftalte en række ting og gennemførte i øvrigt en række ting, og i sit udgangspunkt var den konstruktion baseret på lighed. Den var baseret på, at man måtte give og tage, og at man måtte søge at tilvejebringe et kompromis mellem det, jeg dengang kaldte det borgerlige, liberale Danmark og det socialdemokratiske Danmark.

Venstre sagde: vel, lad os så prøve at lave en værdistigningsafgift. Socialdemokratiet sagde dengang: vel, lad os så prøve at lave en indkomspolitik. Vi accepterede nogle beskæftigelsesplaner, socialdemokratiet accep-

terede en række erhvervsstøtteordninger. Vi lavede en energiaftale, hvor vi aftalte, at i den samling, der nu er begyndt, skulle der fremsættes forslag til ikrafttrædelseslov vedrørende opførelse af a-kraftværker. Til gengæld accepterede vi med modifikationer og begrænsninger en plan om at indføre naturgas i Danmark og mange, mange andre ting.

Men da det kom til stykket, da vi kom til det punkt, hvor samarbejdet skulle afprøves i forhold til den virkelige opgave: at forhindre, at vi kom i den situation, vi nu er i, så var det jo, det viste sig, at socialdemokratiet ikke var i stand til at gøre de fornødne anstrengelser på grund af sine bindinger, eller fordi socialdemokratiet havde – og har jeg forstået fortsat har – den opfattelse, at forudsætningen for socialdemokratiet for at deltage i en virkelig tilbundsående økonomisk sanering er, at de øvrige folketingsmedlemmer accepterer, at så må der ske en yderligere socialisering af det danske samfund. Det er klart, at den pris ønsker vi andre ikke at betale.

Når vi taler om samarbejde, vil jeg da i øvrigt godt minde statsministeren om en enkelt ting. Jeg har brugt en del af sommeren på at indgive regeringen og specielt statsministeren en idé om, hvordan man kunne have skabt et bedre klima i denne sal. Jeg har adskillige gange sagt til socialdemokratiet: lad os nu prøve at lave et bredt forsvarsforlig. Efter min opfattelse er det en af de ting, som har været med til at skabe en dårlig stemning mellem regeringen og oppositionen. Jeg har nu ikke indtil nu mærket nogen imødekomme på det punkt. Det kan være, den kommer. Jeg synes, at det havde været en god ting, hvis vi ved indgangen til denne folketingssamling havde fået den sag bragt på plads.

Til sidst kan jeg give statsministeren en anden idé: læs venstres forslag. Vi deler dem ud, de er gratis. På et eller andet tidspunkt bliver statsministeren nødt til at læse dem alligevel, for når vi når 7 måneder frem, så vil folketings og den regering, der måtte sidde til den tid – det er måske også den nuværende, det havde den næsten fortjent med den passivitet, den lægger for dagen – så vil den regering og det folketings nødvendigvis blive konfronteret med en økonomisk dybt alvorlig situation, og så må regeringen gøre op med sig selv, om den virkelig tror, at det,